

РЕШЕНИЕ

№ 3957

гр. София, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на девети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Михаил Ал. Малчев
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Михаил Ал. Малчев Въззивно гражданско дело № 20211100511475 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258-273 ГПК.

С решение № 20158149 от 16.07.2021 г., постановено по гр. д. № 65034/2020 г. на Софийски районен съд, 173-ти състав, са отхвърлени предявените от предявените от М.В.Р., ЕИК ****, срещу А. И. А., ЕГН *****, искове е правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати, както следва: 594,31 лева- представляващи получени от ответника в периода 01.01.2016 г. - 30.06.2017 г. възнаграждения в качеството му на вещо лице по наказателни дела на Софийския градски съд, Районния съд в град Ямбол, Окръжния съд в град Пловдив и Окръжния съд в град Варна, които е следвало да постъпят в бюджета на МВР и с които ответникът неоснователно се е обогатил за сметка на ищеца, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба (23.12.2020г.) до окончателното ѝ изплащане; 170,04 лева - лихва за забава върху главницата за периода 28.02.2018 г. - 22.12.2020 г.

Решението е обжалвано изцяло от ищеца в първоинстанционното производство - М.В.Р., действащо чрез процесуалния си представител. Изложените доводи във въззивната жалба са за неправилност на решението.

Поддържа се, че въз основа на неправилна преценка на събраните доказателства и неправилно приложение на материалния закон, районният съд е отхвърлил като недоказани и неоснователни предявените иски. Твърди се, че от събраните в производството пред районния съд доказателства се установява по категоричен начин фактическият състав на чл. 59 ЗЗД – ответникът за работата си като вещо лице реално получавал едновременно две възнаграждения - заплата от бюджета на МВР и възнаграждение като самоосигуряващо се лице - вещо лице. Съгласно чл. 60, ал. 3 ЗМВР и чл. 22, ал. 1 от Наредба № 2/2015г. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица (Наредба № 2/2015г.), разходите за труд, режимни и консумативни разходи във връзка с експертизата следвало да се заплащат от възлагащия орган на МВР. Моли се решението да бъде отменено, като предявените иски бъдат уважени и да се присъдят сторените пред двете инстанции съдебни разходи.

Ответникът по въззивната жалба - А. И. А., е депозирал в законоустановения срок отговор на въззивна жалба, действащ чрез процесуалния си представител. В него се излагат съображения за правилност и законосъобразност на решението на районния съд. Искане за присъждане на разходи в полза на въззиваемия за изплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред въззивната инстанция.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция, намира следното по предмета на въззивното производство:

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, налице е постановен диспозитив в съответствие с мотивите на решението.

При произнасянето си по правилността на решението съгласно чл. 269, изр. второ от ГПК и задължителните указания, дадени с т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивната жалба оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила при приемане за установени на относими към спора факти и на приложимите материално правните норми, както и до проверка правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материално правни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване.

В случая с въззивната жалба е направено оплакване относно фактите и

приложимото право, което очертава обхвата на въззивната проверка за правилност.

Не се установи при въззивната проверка нарушение на императивни материално правни норми. Първоинстанционният съд е изложил фактически констатации и правни изводи, основани на приетите по делото доказателства, които въззивният съд споделя и на основание чл. 272 ГПК, препраща към тях, без да е необходимо да ги повтаря. Относно правилността на първоинстанционното решение въззивният съд намира наведените с въззивната жалба доводи за неоснователни.

За да постанови обжалваното съдебно решение, с което исковете са отхвърлени, първоинстанционният съд е приел за доказано, че през процесния период А. И. А. е бил служител на НИК-МВР, както и че е получил като вещо лице описаните в исковата молба суми за главница в общ размер от 594,31 лева. **Също така е безспорно между страните, че тази сума представлява единствено сбор от възнаграждения, изплатени на ответника в качеството му на вещо лице за явяването му в съдебни заседания.** Обоснована е констатацията на районния съд, че Наредбата за изменение и допълнение на Наредба № 2/29.06.2015г. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица (НВКВВЛ), с която е предвидено възнагражденията по чл. 21, ал. 1 от нея да се изплащат на Министерството, **няма обратно действие и не се разпростира върху възнаграждения, определени и изплатени преди влизането ѝ в сила (три дни след обнародването ѝ в ДВ, бр. 82 от 05.10.2018 г.).** Действалата до този момент редакция на нормата на чл. 21, ал. 1 НВКВВЛ недвусмислено определя като платими в полза на МВР само разходите за труд, консумативи и режимните разноски. Самостоятелната уредба на възнаграждението за явяване в съдебно заседание в чл. 21, ал. 1 НВКВВЛ, отделно от възнаграждението за изготвяне на експертизата и покриване на разноските по същото, както и другите свързани с това разноски (чл. 19 и чл. 20 НВКВВЛ) демонстрира ясно, че законодателят до изменението на НВКВВЛ през 2018 г. не включва възнаграждението за явяване в съдебно заседание по чл. 21, ал. 1 НВКВВЛ в рамките на разходите за труд, консумативи и режимни разноски, включително по смисъла на чл. 60, ал. 3 ЗМВР. Основателно в тази насока е заключението на районния съд, че в патримониума на ищеца не е възникнало право да получи процесиите възнаграждения, съответно не е възможно в

правната му сфера да е настъпило обедняване поради изплащането им на ответника, който напълно правомерно и на годно правно основание ги е получил.

Изложените правни аргументи от районния съд, въз основа на които е отхвърлил предявените иски, са законосъобразни, обосновани са при правилно прилагане на закона и след анализ на събраните по делото доказателства, поради което настоящият състав счита, че постановеното решение е правилно и следва да се потвърди. Напълно неоснователни са възраженията на въззивника, обективирани във въззивната жалба. Действително спорът по делото се концентрира единствено до това, дали процесните суми е следвало да бъдат изплащани на Министерството или правото да ги получи е било на неговия служител А. И. А.. На първо място следва да се отбележи, че евентуалното уважаване на процесните иски би предизвикало в действителност неоснователно обогатяване в полза на М.В.Р.. Такъв ясно несправедлив резултат обрича на неоснователност предявените иски. Видно от писмо с изх. № 19вр-2595/08.06.2021 г. на МВР-НИК (намиращо се на л. 154 от делото пред районния съд), за явяване в съдебно заседание служителите на НИК се командироваха без право на пътни, дневни и квартирни разходи от МВР. При това положение, ако и възнаграждението за явяване в съдебно заседание би следвало да се изплаща на МВР, то в такъв случай служителите - вещи лица явно ще бъдат изправени пред необходимостта да поемат за своя сметка явяването си пред съда, когато делото е отложено, което от гледна точка на справедливостта и житейската и правна логика е недопустимо. На следващо място за процесния период от 01.01.2016 г. до 30.06.2017 г., през който са заплатени процесните възнаграждения на А. И. А. в качеството му на вещо лице, действалата по това време редакция на чл. 21, ал. 1 НВКВВЛ определя като дължими в полза на МВР единствено разходите за труд, консумативи и режимните разноси, като сред тях не подадат неслучайно възнаграждението за явяване в съдебно заседание. Последно се дължи на служителя на МВР, за разлика от възнаграждението за изготвяне на експертизата, както и другите свързани с нейното изготвяне разноси. Ето защо законодателят до изменението на НВКВВЛ през 2018 г. не е включвал възнаграждението за явяване в съдебно заседание по чл. 21, ал. 1 НВКВВЛ в рамките на разходите за труд, консумативи и режимни разноси, включително по смисъла на чл. 60, ал. 3 ЗМВР и процесните възнаграждения за явяване в съдебно заседание основателно са дължими и изплатени на А. И. А.. Следва да бъде посочено освен това, че съдебната практика, на която се позовава въззивника, няма обвързващ и задължителен характер за настоящия съдебен състав, който не я споделя. Поради изложеното въззивният съд също намира за неустановени по

категоричен начин на всички предпоставки за уважаване на иска по чл. 59 ЗЗД, който правилно е отхвърлен от районния съд. Неоснователността на главният иск води до неоснователно и на акцесорния иск за присъждане на мораторна лихва съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат. Първоинстанционното решение на основание чл. 271, ал. 1, изр. 1, пр. 1 ГПК следва да се потвърди изцяло.

По разноските във въззивното производство:

Въззиваемият на основание чл. 78, ал. 3 ГПК вр. с чл. 273 ГПК има право да му бъдат присъдени сторените от него разноски. Съгласно представен от него списък по чл. 80 ГПК и надлежни доказателства въззивникът следва да бъде осъден да му заплати 300 лева - заплатено адвокатско възнаграждение. Размерът от 300 лева е под минималния размер съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20158149 от 16.07.2021 г., постановено по гр. д. № 65034/2020 г. на Софийски районен съд, 173-ти състав.

ОСЪЖДА М.В.Р., ЕИК ****, да заплати на А. И. А., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК вр. с чл. 273 ГПК разноски за въззивната инстанция в размер на 300 лева – заплатено адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____